

Доповнююче становище Проводу Закордонних Частин ОУН

ДО СПРАВИ СПІВПРАЦІ З АМЕРИКАНСЬКИМИ ЧИННИКАМИ, ДО ЇХ КОНЦЕПЦІЇ І ЗАХОДІВ ЩОДО
ТВОРЕННЯ СПІЛЬНОГО АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОГО ФРОНТУ

Підтримуючи спільні «Позиції Українських Політичних Установ та Організацій» від 27 грудня 1952 р., виготовані та схвалені з активною участю наших представників, і підтримуючи так само спільну «Деклярацію Національних Політичних Центрів і Національно-Визвольних Організацій» поневолених Москвою народів від 14. грудня 1952 р., Провід ЗЧ ОУН подає свої наступні доповнення і уточнення:

1. Базою співпраці українців з американськими чинниками в антибольшевицькій боротьбі може бути лише визнання ними ідеї Суверенної Соборної Української Держави, розподілу російської імперії на національні держави й підтримка національно-визвольної боротьби проти большевизму і проти всіх інших форм російського імперіалізму.

2. «Американський Комітет Визволення Народів Росії» стоїть на протилежній платформі — збереження єдиної неділимої російської імперії. Така платформа не дає можливості співпраці з ним.

Немає, крім російського народу інших «народів Росії», натомість є народи поневолені Росією. Визвольна протибольшевицька боротьба поневолених Москвою народів не має спільних цілей з антирежимною протибольшевицькою акцією російських імперіалістів. Поневолені народи борються за відокремлення від Росії, незалежно від її державно-політичного устрою, а російські імперіалісти всіх напрямків намагаються вдержати ці народи в рямах російської імперії.

Загроза для свободолобного світу лежить в імперіалістичній Росії. Як довго існуватиме російська імперія, так довго не буде миру і світ не буде вільний від страху.

Проросійські акції американських кіл з АКВНР, зокрема створення т. зв. КЦАБ, викликали недовіря поневолених Москвою народів, які приязно наставлені до західного світу і хотіли б мати в ньому союзника у боротьбі проти большевизму.

Т. зв. КЦАБ — це тільки колода на шляху антибольшевицької боротьби, а участь в ньому не-росіян тожжна з національною зрадою.

3. До спільного визвольного фронту поневолених большевизмом народів можуть долучитися росіяни, які відмовляються від поневолювання інших народів і будуть боротися проти большевизму за свою національну державу на етнографічній території.

Провід ЗЧ ОУН стверджує, що досі немає жодної російської політичної групи, яка б принципово і дійово стояла за розвал російської тюрми народів і за побудову національних держав в етнографічних межах.

Супроти цього концепція американських чинників формувати спільний антибольшевицький фронт з ставкою на участь і головну роль росіян у цьому фронті, — не має реальних основ. Така концепція і всякі заходи в цьому напрямі зводять на манівці антибольшевицьку політику і акцію Америки та послаблюють діючий антибольшевицький фронт, що одночасно є фронтом проти всіх форм російського імперіалізму.

4. Для успішності спільної антибольшевицької акції Захід повинен ставити в центр уваги поневолені народи, а не росіян, які прагнучи до здійснення своїх імперіалістичних цілей, лише вносять диверсію в спільний фронт.

Визнання американськими чинниками ідеї суверенних, народо-правних держав в їх етнографічних межах, на місці розваленого ССРСР, створило б чітку базу співпраці з ними для всіх учасників спільного фронту як тепер так і на майбутнє.

Якщо метою американської «психологічної війни» з ССРСР має бути мобілізація народів за залізною заслоною до посилення активної боротьби проти большевизму, то це може бути досягнене тільки належною підтримкою ідеї державної незалежності цих народів.

Співдія американських кіл з спільним антибольшевицьким фронтом не може бути тільки кон'юктурною як засіб політичного натиску на Кремль для зговорення ціною поневолених народів.

5. Проти большевизму, як ворога всього свободолобного світу, в єдиному фронті мусять солідарно боротися як поневолені, так і вільні ще, але загрожені ним, народи.

Запорукою перемоги над спільним ворогом є координація протибольшевицької боротьби західного блоку і національної революційної боротьби поневолених большевизмом народів.

Сама боротьба проти ССРСР ззовні не може бути успішно вирішена без союзницької революційної співдії поневолених народів, яка зумовлена визнанням і підтримкою їх визвольних цілей.

Роль поневолених Москвою народів у світовому антибольшевицькому фронті спирається на їхній власній всебічній революційній, зокрема, збройно-політичній боротьбі проти большевицької окупації.

Особливе значення має український визвольний рух — ОУН-УПА — який безперервно веде й організує збройно-політичну боротьбу всього українського народу — головної сили всього протибольшевицького революційного процесу всередині ССРСР, процесу, який має завершитись загальним збройним повстанням.

Вся закордонна акція, як українська, так і західних кіл у спільному фронті, мусять бути зорієнтована на ідейно-політичні позиції революційної боротьби в Україні, на її вимоги і потреби, щоб давати їй всебічну — моральну, політичну й технічну допомогу.

6. Ідея спільного фронту визвольно-революційної, протибольшевицької боротьби народів лягла в основу створення Антибольшевицького Блоку Народів — її координаційного осередку. Він формувався у вогні повстанської боротьби на два фронти, проти гітлеризму і большевизму, з ініціативи і з участю ОУН-УПА, азербайджанських, білоруських, вірменських, грузинських, ідель-уральських, північно-кавказьких, туркестанських й інших революціонерів.

АБН, побудований на засадах повної рівноправності, об'єднує національно-визвольні організації давно — і новопоневолені Москвою народів, які борються за знищення большевизму, за розподіл ССРСР і за незалежні національні держави в етнографічних межах, за поворот виселених і депортованих.

Основою концепції АБН є власні сили народів, їх національно-визвольні революції і співдія у спільному фронті. АБН, зорганізований і втриманий власними силами, без зовнішньої підтримки, висловлює прагнення народів в боротьбі за волю і є речником їх вирішної ролі, як окремої незалежної сили у світовому змаганні проти большевизму.

АБН і його концепція не можуть бути нехтовані, якщо йдеться про серйозне трактування справи спільного протибольшевицького фронту.

7. Добро спільного антибольшевицького фронту вимагає, щоб американська політика відкинула проросійську концепцію і прихильно поставилась до національно-визвольних змагань усіх народів, згідно з високими ідеями, за які боролася Америка Вашингтона.

Позитивне ставлення західних держав до позицій і боротьби українського визвольно-революційного руху в Україні, до спільних позицій українських політичних установ і організацій на еміграції від 27 грудня 1952 р., до аналогічних позицій інших поневолених Москвою народів, до концепції і дії АБН, є необхідне для перемоги свободолобного світу над большевизмом.

8. Провід ЗЧ ОУН сподівається, що УККА відмежується від усяких заходів і намагань включити українців в т. зв. КЦАБ, чи в інші подібні твори, і закликає УККА прилучитися до солідарної постави всіх українських політичних чинників в Європі та захищати позиції української самостійницької політики.

Всі українці на чужині і антибольшевицькі кола Заходу повинні мати на увазі слова «Звернення Воюючої України» з жовтня 1949 р. «...єдиний для світу рятунок — це найскоріше і повне знищення російсько-большевицького імперіалізму на його сьогодинішніх вихідних позиціях. А цього можна добитися тільки організованим зусиллям єдиного фронту всіх народів, поневолених і загрожених російсько-большевицьким імперіалізмом».

М. П. 30. грудня 1952 р.

Провід Закордонних Частин Організації
Українських Націоналістів